

Jn; 4:6-18.

Ebben a történetben a szomjúságról van szó. Palesztina egyik forró pusztájában gyalogol Jézus. Nagy nyári hőséget képzeljünk el. Az ember teljesen kitikkad, a szomjúságtól erejét veszti, a szája száraz, s minden vágya egy jó pohár hús forrásvízre összpontosul. Talán valamennyien voltunk már olyan szomjasok, hogy el tudjuk képzelni ezt a szituációt.

S ezt a helyzetet felhasználva, a test szomjúsága kapcsán Jézus egy másikfajta szomjúságról tanít minket. S ez a másikfajta szomjúság ugyanannyira elemi és gyötrő és életfontosságú, mint a déli hőségben szomjazó ember víz utáni vágya. **A lélek szomjúságáról van szó.** S e velünk született lelki szomjúságot a szülők az első tíz évben ki tudják elégíteni. És ez is a szülőknek a legfontosabb feladatuk ebben az időszakban, hogy gyermekük lelki szomját elégítsék meg. De aztán a serdülőkor után olyan lelki szomjúság támad az ifjúban, amit a szülő többé már nem tud megelégtetni. S nem is a szülő dolga, hogy gyermeke gyötrő lelki szomjúságát egész életében ő oltogassa.

De beszéljünk kicsit konkrétan. Nézzük meg miféle szomjúság is ez, a lélek szomjúsága? Szeretetvágy. Elismerésvágy. Értékességemnek (szépségemnek, becességemnek, fontosságomnak, alkalmasságomnak) nyugtalanító kérdése. A sikeresség vágya s a boldogság utáni sóvárgás. Valahogy így írhatnánk körül a lélek szomjúságát. Arra vágyunk, hogy valaki szépnek, értékesnek, szeretetreméltónak tartson. Vagy – ahogy Ady Endre mondta – Szeretném, ha szeretnének. E szomjúság jellemezte a történetbeli szegény nőnek az életét is. Nem tudjuk, milyen körülmények közzé született. Nem tudjuk, szülei mennyit dicsérték, szeretgették. De ahogy cseperedett, elkezdte hajtani lelke gyötrő szomjúsága, a szeretetvágy. – s a szeretetvágyból szörnyű dolgok fakadhatnak!

Tényleg olyan ez, mint a test szomjúsága. Képzeljünk csak el egy másfél napja szomjazó embert. Már kezd megtévelylni a szomjúságtól. Mi mindent oda nem adna, mi mindent meg nem tenne ez az ember egy korty mocsos vízáért?! Hasonló lehetett ehhez kamaszként ez a samáriai nő. Mert a lélek szomjúságától, a szeretetvágytól meg tud „bolondulni” egy kamasz. S ilyenkor szüleivel szembefordul, Isten törvényén átgázol, s mindent, de mindent odaad egy kicsi korty szeretet reményéért. – Így dobhatta oda ez a samáriai nő teste tisztaságát, lelke ártatlanságát, egész életét egy férfinak, akitől aztán NEM lett boldog! De lelke szomjúságától hajtva csak ment tovább, s odaadta mindenét megint egy másiknak, aztán megint másnak. S így lett öt férje, meg legújabbán egy élettársa, de nem lett boldogsága. Mert szeretetvágyát, lelke szomjúságát nem jó forrásból próbálta kielégíteni.

Szeretetvágyát rútol kihasználta. A remélt fantasztikus boldogság helyett lelkét égeti a szégyen. Önbecsülése romokban hever. Nem akar találkozni senkivel, mert szégyelli magát, mert megalázott, kifosztott és bemocskolt. A szeretetvágy hajtotta a boldogság felé, de rossz irányba indult, s íme, ez lett belőle. Ebben az elesett állapotában találkozunk ez a nő, a samáriai asszony Jézussal. És Jézus, a tökéletes, a tiszta, a szent megszólítja ezt a nőt, ezt a tönkretett életet: „Adj innom!”

És ez a nő azt hiszi, hogy Jézus kér tőle. S a tulajdonosok göggyével, (mivel neki van egy korsója, egy merítő edénye,) azt hiszi, hogy Jézusnak van szüksége rá. **Mindenki ezt hiszi először.** Te is ezt hitted először, s lehet, még mindig ezt hiszed. Mind ezt hittük először: Jézus kér. Jézus kér időt. Kér vasárnaponként, sőt máskor is egy-egy órát. *De Jézus! – válaszoltad – Nekem nincs időm! Nekem dolgoznom kell, nekem családom van, nekem aludnom és szórakoznom kell. Mit képzelsz, Jézus?! Nincs nekem időm egyházi rendezvényekre járni!* – Így válaszol mindenki, aki nem ismeri az Isten ajándékát, s nem tudja, hogy élete összes ideje, az utolsó apró kis másodperce is az Istentől van. Mind azt hittük először: Jézus kér. Kér az ifjaktól tanulást. *De Jézus! Van nekünk tanulnivalónk hasznosabb, érdekesebb. S különben sem csak tanulásból áll az élet.* Mind azt hittük először: Jézus kér. Kér pénzt. Nem elég, hogy jönnek a csekkek, sárga csekkek, fehér csekkek, Apeh felszólítások, plusz feleség és gyerek, még a végén Jézus is. Ezt hiszi az ember, míg rá nem ébred, hogy mindene, ami van, mind-mind Isten ajándéka.

Aztán, ha – mint ez a samáriai asszony – találkozunk Jézussal, akkor e találkozásban apránként minden átalakul. Mert Jézus nem hibáztatja ezt a nőt. Nem ítéli el, nem sértődik meg értetlenkedésén. Hanem szépen, finoman, nagy türelemmel új irányba fordítja ennek a nőnek a gondolkodását. Egy egészen más szempontból mutatja meg neki a valóságot: „Ha ismernéd az Isten ajándékát” – mondja. Ha ismernéd az Isten ajándékát, minden más lenne. Nem várnád, hogy Jézus szólítson meg, te szólítottad volna meg őt. Nem te csodálkoznál az ő kérésén, hanem te kérnél, de úgy, hogy közben tudnád, hogy tőle van mindened, s neki akarnál ajándékozni mindent, egész életedet. Ha ismerted volna az Isten ajándékát... Mennyire más lehetett volna az életed! Most kifosztott, kiszáradt és üres életed, mint a korsó, amellyel a vízáért jöttél. Ha ismerted volna Isten ajándékát, lehetett volna életed tiszta, üde, megbecsült és boldog. De nem ismerted. És szépséged elhervadt, reményeid szétfoszlottak, s belül csak ürességet érzel.

Szomorú életút volt a sammáriai asszony életútja. Bár a Jézussal való találkozásban aztán minden megváltozott, de elvesztegetett fiatalságát már nem nyerte vissza. Mennyire más lehetett volna minden, ha ismeri Isten ajándékát... – de nem ismerte. **Azonban TI, kedves ifjú konfirmandus Testvéreink, ti ismerhetitek az Isten ajándékát.** Hatalmas kincs ez, hogy már ilyen ifjú korban hallhattok az Istentől. Nem csak a fél pogány Samáriában nem volt az természetes, hogy valaki halljon az Isten ajándékáról, de ma sem az. Legyetek hálásak szüleiteknek, amiért ti már ovis kortól, meg kicsi alsós elemis kortól hallhattatok az Istentől. Hisz hány és hány kortársatok van, akinek ez nem adatik meg, s csak nőnek fel szomjazó lélekkel, mint ez a samáriai asszony, s nem tudják, hogy lelki szomjúságukat pénzzel, szexszel, droggal vagy karrierrel, vagy mivel olthatnák el, s e kísérletezés közben bepizkolják életüket, elsivatagosítják lelküket. De nektek megadatott, hogy ti ismerjétek Isten ajándékát! Mert ti közel kerülhettetek ehhez az ajándékhoz, s az ajándékozó Istenhez. Hiszen a konfirmációban (s az egész hittanos folyamatban) bár kellett tanulni, de nem magolásra hívtunk titeket, hanem egy találkozásra. Találkozásra Jézussal. S ha nyitott szívvel voltatok

jelen, alkalmasint megérezhették az Ő közelségét, jelenlétét. Megérezhették szeretetét, egy karácsonyi levélen keresztül. Érezhették örömét a vidám közösségi alkalmakon, táborokban, vagy éppen szilveszterkor. Érezhették komolyságát egy-egy beszélgetésben, érezhették szentségét a nagypénteki áhítat alkalmán.

Ti ismerhettek őt, az Isten ajándékát, Jézust. És ha tényleg ismeritek őt, kérhetitek tőle az élő vizet, a Szentlelket, akit az első pünkösdkor bőségesen kitöltött erre a világra, a hívő emberek sokaságára. Jézus nektek is adja Szentlelkét, hogy megelégtse lelketek szomjúságát, töltsse be a szívetekben lévő űrt azzal, hogy általa mindig érezhetitek az Isten végtelen szeretetét, érezhetitek, hogy legalább egy valaki szemében fontosak, becsesek és drágák vagytok, s ez az egyvalaki a hatalmas Isten. Ha Isten Szentlelke van bennetek, többé nem kell koldulnotok az emberek elismerését, nem kell kicsikarni emberektől a szeretet egy-egy cseppjét, nem kell szörnyűségeket csinálni valami kis szeretetmorzsának látszó akárméért. Mindez teljesen felesleges lesz, mert a Szentlélek Isten gondoskodik majd róla, hogy a ti szívetek legyen tele szeretettel olyannyira, hogy e szeretetet még továbbadni is tudjátok. Jusson belőle még környezeteteknek is. Hadd ismerje meg minden barátod, rokonod és ismerősöd a belőled áradó isteni szereteten keresztül az Isten ajándékát. Mert ez a te küldetésed, ha már ismered ezt az Istentől való ajándékot, Jézust, s ha kérted és elfogadtad tőle az élő vizet, a Szentlelket, s ő betöltötte a szívedet.

Ha eddig nem tettétek volna, kérjétek most Isten ajándékát és az élő vizet, s ha rátaláltatok erre az ajándékra, legyetek hűségesek hozzá, mert a kísértő minden hazugsága, csábítása és fenyegetése ellenére az az igazság, hogy csak Jézus Lelkével betöltekezve lehet tiszta, szép, szeretettel teli és boldog az életetek. Ilyen életet kívánok nektek. Amen.

1. János evangéliuma alapján mi (ki) Isten ajándéka? /Jn; 3:16./
2. Az élővizet az igemagyarázatban azonosítottuk a Szentlélekkel. Nézzétek meg a Jn; 7:38-39 ben, hogy miért érthetjük ezt így!
3. Miből látszik, hogy ennek a samáriai nőnek csődös az élete?
4. Hogyan viszonyul Jézus a történet alapján a mi csődös életünkhöz?
 - a) Hogyan ébredtél rá, hogy nem Jézusnak van szüksége a te idődre, pénzedre, dolgaidra, hanem neked van szükséged Jézusra?
 - b) Ismersz olyan kamaszt, akit „megbolondított” a szeretetvágy? Szerinted hogyan előzhető ez meg?
 - c) Ha szeretetre vágysz, milyen arányban fordulsz Istenhez, illetve emberekhez?
 - d) Más lett volna az életed, ha kezdettől fogva ismerted volna Isten ajándékát? Mi lett volna más?
 - e) Milyen alkalmak segítettek, hogy megérezd Jézus közelségét, és megismerd őt?
 - f) Számodra segítség, hogy tudod (talán érzed?), hogy Istennek fontos vagy, és Jézus szeret téged?